

תשעה באב

קינות לליל תשעה באב (א-ה)

א:

זכור יי מֶה הָיָה לָנוּ אוֹי. הַבִּיטָה יִרְאֶה אֶת חֲרַפְתָּנוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 בַּחֲלַתְנוּ בְּהַפְכָה לְזָרִים אוֹי. בְּתִינוּ לְנִכְרִים. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 יְתוּמִים הֵייוּ וְאִין אָב אוֹי. אֲמוֹתֵינוּ מְקוֹנְנוֹת בְּחֹדֶשׁ אָב. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 מִימֵינוּ בְּכֶסֶף שְׁתִּינוּ אוֹי. כִּי נִסּוּךְ הַמַּיִם בְּזִינוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 עַל צְוֹאֲרֵנוּ נִרְדְּפָנוּ אוֹי. כִּי שָׁנְאַת חֲנָם נִדְּפָנוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 מְצָרִים נִתְנוּ יָד אוֹי. וְאַשׁוּר צָדוּנוּ כְּצִיד. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 אֲבֹתֵינוּ חֲטָאוּ וְאִיָּבָם אוֹי. וְאַבְחָנוּ סוּבְלִים אֶת עֹנָם. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 עֲבָדִים מְשָׁלוּ בָנוּ אוֹי. כִּי שְׁלוּחַ עֲבָדִים בְּטָלְנוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 בְּכַפְשָׁנוּ נִבְיָא לְחַמְנוּ אוֹי. כִּי קִפְצָנוּ מִעֲבֵי יְדִינוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 עוֹרְנוּ כְּתַנּוּר נִכְמְרוּ אוֹי. כִּי כְבוֹדָם בְּקִלּוֹן הִמִּירוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 בְּשִׁים בְּצִיּוֹן עָנוּ אוֹי. כִּי אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ רָעָהוּ טָמְאוּ וְזָנוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 שָׂרִים בְּיָדָם נִתְלוּ אוֹי. כִּי גִזְלַת הָעֵבִי חִמְסוּ וְגִזְלוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 בְּחוֹרִים טָחוּן בְּשָׂאוּ אוֹי. כִּי בְּבֵית זֹנְבָה נִמְצָאוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 זִקְנִים מִשְׁעַר שְׁבָתוֹ אוֹי. כִּי מִשְׁפֵּט יְתוּם וְאַלְמָנָה עוֹתוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 שְׁבַת מְשׁוּשׁ לָבָנוּ אוֹי. כִּי נִבְטְלוּ עוֹלֵי רִגְלֵינוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 בְּפֶלֶה עֲטָרַת רֹאשָׁנוּ אוֹי. כִּי בְּשָׂרְךָ בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 עַל זֶה הָיָה דְוָה לָבָנוּ אוֹי. כִּי נִטַּל כְּבוֹד בֵּית מֵאֵינוּ. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 עַל הַר צִיּוֹן שִׁשְׁמָם אוֹי. כִּי נִתַּן עָלָיו שְׁקוּץ מְשׁוּמָם. אוֹי מֶה הָיָה לָנוּ:
 אֲמָה יי לְעוֹלָם תִּשָּׁב כְּסָאֵךְ לְדוֹר וָדוֹר:

תשעה באב

למה לבצח תשכחנו תעזבנו לארץ ימים:

השיבנו יי אליך ונשובה חדש ימינו בקדם:

כי אם מאס מאסתנו קצפת עלינו עד מאד:

השיבנו יי אליך ונשובה חדש ימינו בקדם:

ב:

קינה לליל תשעה באב שחל במוצאי שבת:

איך מפי בן יבתי. הגות קינים רבת. תמור שירים וחדות. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי נגזרה גזרה. בחרתי אף וגם עברה. ואפו בנו חרה. ובערה חמתו כלבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי בתינו שנו. ובתולותינו ענו. ופנינו נשתנו. וגם השחרו כמחבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי שדונו. וגם הפילו בנו פגרים. בני ציון היקרים. היו נצורים כבבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי בפלה עטרת. וגברה כתף סוכרת. וחדל הוד תפארת. צמצום שכן חבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

אוי כי בטלה מנוחה. וקטרת לבנה הטהורה. ונבזה גזית מיקרה. אכלה ארץ זבת. ויהי נעם נשבת. במוצאי שבת:

ג:

בליל זה יבכיון ויילילו בני. בליל זה חרב בית קדשי ונשרפו ארמוני. וכל בית ישראל יהגו ביגוני. ויבפו את השרפה אשר שרף יי:

בליל זה תילל מר עניה נחדלת. ומבית אביה בתיים מבדלת. ויצאה מביתו ונסגר הדלת. והלכה בשביה בכל פה נאכלת. ביום שלחה באש בוערת ואוכלת. ואש עם גחלת. יצאה מאת יי. בליל זה:

בליל זה הגלגל סבב החובה. ראשון גם שני ביתי נחרבה. ועוד לא חסמה בת השוכבה. השקתה מי רוש ואת בטנה צבה. ושלחה מביתו וגם נשתה טובה. גדולה השנאה מאת אשר אהבה. וכאלמנות חיות כאשה בעזבה. ותאמר ציון עזבני יי. בליל זה:

בליל זה קדרתי וחסכו המאורות. לחרבן בית קדשי ובטול משמרות. בליל זה סבובי אפפוני צרות. וגם קרא מועד בדיון חמש גזרות. בכי חנם בכו ונקבע לדורות. יען כי היטה סבה מאת יי. בליל זה:

תשעה באב

בליל זה ארעו בו חמש מאוכזעות. גזר על אבות בפרע פכעות. ונדבקו בו צרות מצרות וגם כעות. יום מוכן היה בפגע פגעות. והעמיד האיב והרים קול זעות. קום כי זה היום אשר אמר יי. בליל זה:

ד:

שמרון קול תתן:

"מצאוני עוני! לארץ אחרת יצאוני בני!"
ואהליבה תזעק:

"בשרפו ארמוני!" ותאמר ציון: "עזבני יי!"
"לא לך, אהליבה, ששב עניך בעניי. התמשילי חלייך לשברי ולחליי!?"
אני אהלה סוכה בגדתי בקשוי, וקם עלי כחשי וענה בי מריי,
ולמקצת הימים שלמתי בשיי, ותגלת פלאסר אכל את פריי,
חמדתי פשט והציל את עדיי, ולחלח וחבור בשא את שביי.
דמי, אהליבה, ואל תבכי כבכיי! שנתיר ארכו, ולא ארכו שבי!" ואהליבה:
משיבה אהליבה:

"אני כן בעקשתי, ובאלוף געורי כאהלה בגדתי.
דמי, אהלה, כי יגוני זכרתי! נדדת את אחת, ורבות נדדתי.
הנה, ביד הכשדים פעמים גלכדתי, ושביה עניה לבבל ירדתי,
ונשרף ההיכל אשר בו נכבדתי, ולשבעים שנה בבבל נפקדתי,
ושבתי לציון עוד והיכל יסדתי, גם זאת הפעם מעט לא עמדתי,
עד לקחני אדום, וכמעט אבדתי, ועל כל האכזות נפצו המוני! ואהליבה:
החומל על דל,

חמל על דלותם, וראה שוממותם וארך גלותם!
אל תקצרף עד מאד, וראה שפלותם,
ואל לעד תזכר עונם וסכולותם!
רפא בא את שבכם, ונחם אבילותם,
כי אתה שבכם ואתה אילותם!
חדש ימינו כימי קדמוני, כנאמר: "בונה ירושלים יי!"

ה:

עד אנה בכיה בציון ומספד בירושלים. תרחם ציון ותבנה חומות ירושלים:

אז בחטאינו סרב מקדש ובעונותינו נשרף היכל. בארץ חברה לה קשכה מספד. יצבא השמים בשאו קיבה:
עד אנה:

גם בכו במרר שבטי יעקב. ואף מזלות יזלו דמעה. דגלי ישראלן ספו ראשם. וכימה וכסיל קדרו פניהם. עד

תשעה באב

אנה:

העתירו אבות ולא שמע אל. צעקו בנים ולא ענה אב. וקול התר נשמע במרום. ורועה באמן לא הטא און.
עד אנה:

זרע קדש לבשו שקים. וצבא השמים גם הם שק הושם כסותם. חשך השמש ירח קדר. וכוכבים ומזלות
אספו נגהם. עד אנה:

טלה ראשון בכה במר נפש. על כי כבשיו לטבח הובלו. יללה השמיע שור במרומים. כי על צארנו נרדפנו
כלנו. עד אנה:

כוכב תאומים נראה חלוק. כי דם אחים נשפך במים. לארץ בקש לפל סרטן. כי נתעלפנו מפני צמא. עד
אנה:

מרום נבעת מפני אהיה. כי שאגתנו לא עלמה למרום. נהרגו בתולות וגם בחורים. כי על כן בתולה קדחה
פניה. עד אנה:

סבב מאזנים ובקש תחנה. כי נבחר לנו מות מתיים. עקרב לבש פחד ורעדה. כי בחרב ובכעב שפטנו צורנו.
עד אנה:

פלגי מים הורידו דמעה כנחל. כי אות בקשת לא נתן לנו. צפו מים על ראשנו. ובדלי מלא חכנו יבש. עד
אנה:

קרבתו קרבו ולא נתקבל. יגדי פסק שעיר חטאתינו. כחמניות בשלו ילדיהן. ומזל נגים העלים עיביו. עד
אנה:

שכחנו שבת בלבות שובבים. שדי שכח כל צדקותינו. תקנא לציון קנאה גדולה. ותאיר לרבותי עם מאור
נגהך:

תרחם ציון באשר אמרת ותכוננה באשר דברת. תמהר ישועה ותחיש גאולה ותשוב לירושלים ברחמים
רבים: ככתוב על יד גביאך לכן כה אמר יי שבותי לירושלים ברחמים ביתי יבנה בה באם יי צבאות וכו. ונטה
על ירושלים: וגאמר. עוד קרא לאמר כה אמר יי צבאות עוד תפוצנה עבי מטוב וגחם יי עוד את ציון ובחר
עוד בירושלים: וגאמר כי גחם יי ציון גחם כל חרבותיה יישם מדברה כעדן וערבתה כגן יי ששון ושמחה
ימצא בה תודה וקול זמרה:

מקור: ויקיטקסט